

LŐRINCZ JÓZSEF

Átmenet

*Bennem egyszerre a nyár
két irányba mozdul el,
előre és hátra.
A hosszú fehér felhő országában
a tavasz felé – ott van
énemnek jobbik fele.
Itthon pedig sárga,
barna, vörös levelek,
hulló gondolatok lepik el a tájat.
Ahogy csak az ősz melankóliája fájhat.
Eddig azt hittem, életembe
a négy évszak így, menedékesen fér be.
De mostanában az én férfinyaram
mintha átmenet nélkül,
simán átcsúszna – télbe.*

LŐRINCZ JÓZSEF (1947, Székelydálya) a székelyudvarhelyi Tamási Áron Gimnázium nyugdíjas magyartanára. Verseket, irodalomtörténeti tanulmányokat, kritikákat, recenziókat, néprajzi gyűjtéseket jelentetett meg. Mintegy háromszáz sajtóközlés mellett tíz könyvet publikált, legutóbb, 2017-ben, az Őszi derű című verskötetét.

Félelmeim II.

*Az arcra zúdul sok ránc
Farkasok dudálnak a hegyen
Kifeslik a szociális háló
Kiesnek belőle a nyugdíjasok és a hajléktalanok
A fogorvos robbanószerkezetet szerelhet a szádba
Világgá mennek a vadmadarak
Mindnyájan vélt vagy valós árnyékban élünk
Aláaknázott álmokkal.*

Győzelmeim

*Én a béke bajnoka vagyok,
Minden nap többször is legyőzöm magam.
Győzelmeim nagyok,
Mert a jobbik énemmel szövetkeztem:
Minden csatámban kedvez Ő.
Amikor vonulok vissza győzelmesen,
Mosollyal lesz tele a harcmező.*

Háló

*Háromdimenziós átkapcsolásokban élek,
Román, magyar, angol,
És ezer kilométeres gyors szövegeket
Hozok ki magamból.
A Bibliát internetről olvasom.
Szárnyalok: szőlőcokra verve, nehéz vason.
Fáj ez a szabadság: modern kaszásverem,
Zuhanórepülés, melyben nincs védelem.
Sivatagi ködben sír a balalajka,
Búsulok fejemet a magam vállára lehajtva.
Magyar földön élek, a szeretőm horvát.
Minden nap végzem a fúziós agytornát,
Mint zavart pók függök megfogó rendszeren,
Hálójában libeg a nagyvilág velem.
Ahogy a végtelen rezgéseit állom,
Rám szorul a háló: ez a szabadságom.*